

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 3. 9. 2025 v trestní věci obžalované [REDAKCE], narozené [REDAKCE],

takto:

Odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město proti rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 5. 2025 č. j. 1 T 58/2023 - 255 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná [REDAKCE] podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěna obžaloby pro skutek, že dne 5.4.2023 v době kolem 08.30 hod., v [REDAKCE], na [REDAKCE] č. [REDAKCE], na chodbě „Penzionu [REDAKCE]“, v prostoru za vstupními dveřmi, poté, kdy příslušník Policie ČR por. Mgr. [REDAKCE] [REDAKCE], nar. [REDAKCE], který se na místě nacházel za účelem plnění služebních povinností, obžalované předložil služební průkaz příslušníka Policie ČR s odznakem kriminální policie, kdy současně se slovně prohlásil za příslušníka Policie ČR slovem „policie“, nejprve do jmenovaného nejméně 2x strčila oběma rukama do oblasti hrudníku a následně jej udeřila levou rukou sevřenou v pěst do pravé části obličeje, kdy v důsledku popsaného jednání poškozený zraněn nebyl a tedy ani omezen v obvyklém způsobu života, čímž měla spáchat přečin násilí proti úřední osobě dle § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byla Česká republika – Krajské ředitelství Policie Plzeňského kraje, IČ 75151529 se sídlem v Plzni, Nádražní 2, odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podal ihned po jeho vyhlášení odvolání státní zástupce, a to v neprospěch obžalované proti zprošťujícímu výroku. V odvolání argumentoval tím, že v rozhodnutí okresní soud podrobně rekapituluje výpovědi obžalované, poškozeného i obou jeho kolegů, kteří se na místě v době činu rovněž nacházeli, takto je dospěno k závěru, že obžalovaná, poškozený i svědci [REDAKCE] a [REDAKCE] se v době činu na jeho místě skutečně nacházeli, všichni tři příslušníci Policie ČR chtěli vstoupit do označeného objektu, přičemž obžalovaná se jim v tom snažila zabránit. Nikterak není zpochybňováno, že přinejmenším jeden ze svědků prohlásil, že jsou příslušníci Policie ČR a poškozený [REDAKCE] obžalované předložil i svůj služební průkaz. Rovněž není zpochybňováno, že by obžalovaná poškozeného udeřila do obličeje. Přes veškeré tyto konstatované skutečnosti soudu dospěl k závěru, že žalovaný skutek není trestným činem, neboť obžalovaná se skutečně mohla domnívat, že poškozený i oba svědci nejsou ve skutečnosti příslušníky Policie ČR. S argumentací okresního ohledně tohoto závěru se státní zástupce neztotožňuje, z části ji považuje za účelovou a z části za irelevantní. Jestliže v hodnocení celého skutku dospívá soud k závěru, že policisté měli postupovat jinak, konkrétně prokázat se služebními průkazy již před vstupem do společné chodby domu, potom zcela opomíjí vysvětlení tohoto postupu, které poškozený i oba svědci učinili. Státní zástupce považuje za zcela logické, že policisté na svoji přítomnost nechtěli vůbec upozorňovat, když samozřejmě při předložení služebních průkazů na chodníku před domem hrozilo reálné nebezpečí, že by mohli být z horních oken objektu viděni právě osobou, jejíž výskyt chtěli potvrdit či vyvrátit. Státní zástupce už vůbec nerozumí právnímu rozboru soudu I. stupně, dle kterého snad policisté při vstupu do objektu postupovali v rozporu se zákonem. Tato skutečnost je pro posouzení trestnosti jednání obžalované jednak zcela irelevantní, a navíc se s takovým hodnocením nelze ani ztotožnit.
3. Stejně tak skutečnosti neodpovídá, že chování obžalované snad nasvědčuje jakémusi strachu z poškozeného i obou svědků. Obžalovaná všem třem mužům sdělila, že „žádná verbež do domu nesmí“. Tato skutečnost nesvědčí o strachu obžalované, nýbrž o její aroganci, se kterou

v podstatě celý incident vyvolala. Odvolatel rovněž nemůže souhlasit ani se zhodnocením průběhu celého incidentu ohledně uchopení za rameno, o čemž nehovořila ani obžalovaná ani žádný z obou svědků. Jestliže je v rozsudku hovořeno o jakémisi obranném reflexu, státní zástupce netuší, čemu se obžalovaná v tomto „obránném reflexu“ měla vlastně bránit.

4. Odvolací soud již ve svém prvním rozhodnutí považoval za podstatné, zda obžalovaná mohla, či nemohla dobře vidět služební průkaz, který jí poškozený ██████ bezprostředně před svým napadením předložil. Rovněž k této okolnosti se nelze s úvahami soudu I. stupně ztotožnit, neboť okresní soud dochází k závěru, že průkaz je opotřebovaný, ačkoli ve skutečnosti se na něm nachází pouze jedna prasklina, a pokud je namítán špatný zrak obžalované, soud zcela opomíjí skutečnost uváděnou obžalovanou, že viděla dobře, ale vylučuje, že by se jednalo o služební průkaz.
5. Státní zástupce navíc konstatuje, že rozsudek považuje za velmi nebezpečný z hlediska nutnosti generální prevence s ohledem na to, že o věci rozsáhle informují sdělovací prostředky a potvrzení rozsudku by fakticky znamenalo „volnou ruku“ všem pachatelům obdobné trestné činnosti a vliv i na vůli současných příslušníků Policie ČR k setrvání ve služebním poměru, tak i vůli potenciálních uchazečů o přijetí do služebního poměru se o toto přijetí vůbec ucházet.
6. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek zrušil a Okresnímu soudu Plzeň-město uložil ve věci znovu jednat a rozhodnout.
7. Obžalovaná se k odvolání státního zástupce nevyjádřila.
8. Krajský soud v Plzni z podnětu řádně a včas podaného odvolání přezkoumal v intencích ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku, jakož i správnost předcházejícího řízení, z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která zajišťují právo obviněného na obhajobu a řádné zjištění skutkového stavu věci.
9. Vlastním předmětem odvolacího řízení byl přezkum zprošťujícího výroku, když okresní soud dospěl k závěru, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem pro absenci subjektivní stránky trestného činu. V řízení nebylo sporu o tom, že se v době činu na místě nacházela obžalovaná a policisté ██████, ██████, ██████, kteří se pokusili udělat prověrku v penzionu spojenou se zjištěním výskytu hledané osoby a za tím účelem chtěli vstoupit do daného objektu, v čemž jim se jim obžalovaná snažila zabránit. Rovněž bylo prokázáno, že policista ██████ zabránil obžalované v zavření vstupních dveří vložení nohy do dveří a policista ██████ pak díky tomu okolo obžalované prošel dovnitř. V ten samý okamžik bylo obžalované ze strany minimálně jednoho z nich sděleno, že jde o zákrok policie a policista ██████ jí předložil služební průkaz. Jelikož i přesto obžalovaná zpochybňovala to, že jde o policisty, došlo k fyzickému kontaktu mezi ní a poškozeným ██████, kterého udeřila rukou do obličeje, z místa utekla a volala na linku 158. Okresní soud ohledně skutkových zjištění provedl dostatečné dokazování, provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry odůvodnil v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. O spáchání skutku, proti podané obžalobě s mírnými korekcemi, nebylo žádných pochyb. Skutkové závěry ostatně ani odvolatel nezpochybňuje a uvádí je v podstatě ve shodě s okresním soudem v úvodu svého odvolání.
10. Spornou otázkou však i po doplnění dokazování okresním soudem v intencích pokynů odvolacího soudu, a i nad rámec těchto, zůstala otázka naplnění subjektivní stránky stíhaného přečinu. Subjektivní stránka přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je charakterizována nejen samotným úmyslem ovlivnit výkon pravomoci úřední osoby, ale tímto úmyslem pachatele musí být zahrnuto také užití násilí (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 22. 2. 2012 sp. zn. 7 Tdo 190/2012-I.). Okresní soud v tomto směru hodnotil nejen obhajobu obžalované, která to popřela, ale i ostatní v řízení provedené důkazy, které zasadil nejen místně, ale i časově do kontextu výpovědí aktérů a dospěl k závěru, že nebyly naplněny všechny zákonné znaky této skutkové podstaty (bod 15. odůvodnění). Bezpochyby zásadní roli na tom hrál nejen fakt, že všichni policisté byli v civilu, před vstupem do Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.

objektu se řádně neprokázali a situace se nejen díky tomu zbytečně eskalovala. Samotnou odůvodněností postupu policistů se bude odvolací soud zabývat níže k námitce odvolatele, ale již na tomto místě je třeba zopakovat několik zásadních skutečností, ke kterým okresní soud správně přihlédl, ať již šlo o samotnou problematičnost osazenstva penzionu a snahu obžalované o neumožnění vstupu do objektu, tak i osobu obžalované, aktuální situaci včetně prostorových možností samotné chodby, až po obavy obžalované, které vyústily v telefonický hovor na linku 158. Okresní soud adekvátně zohlednil, že policisté byli ve značné fyzické převaze oproti obžalované jednotlivě, natož v souhrnu všech tří osob. Nemalou roli hrála i špatná zkušenost obžalované z fyzického napadení v minulosti, stejně tak jako to, že byla limitována v pohybu a i schopností se bránit - občerstvením, které nesla v jedné ruce a i omezenými prostorovými možnostmi chodby domu (od vstupních dveří ke schodům). K tomu chování policistů, kteří přistoupili ke své legitimaci až poté, co násilím zabránili obžalované zavřít dveře, samotnou situaci na místě ještě výrazně zhoršilo, stejně jako evidentní pocity ohrožení obžalované už z jasné fyzické převahy tří mužů. Nebylo pochyb, že v rámci prokázání příslušnosti k Policii ČR předložil poškozený ██████ obžalované služební průkaz, který, ať již pro jeho zřejmé opotřebení, které přiléhavě okresní soud zhodnotil (nešlo jen o jednu prasklinu, jak uvádí odvolatel), tak i přes dioptrické omezení obžalované, které mohlo čitelnost dokladu ještě výrazně zhoršit, nemusela tato při zohlednění i krátkého časového úseku, na který jí byl předložen, považovat za pravý. K tomu s ohledem na své dobré přechozí zkušenosti s policisty i samotný způsob vniknutí do objektu nepovažovala za odpovídající, v souladu s čímž je i obsah hovoru s operačním důstojníkem, kdy si na přístup policistů stěžovala, a naopak sdělovala své „jiné“ dobré zkušenosti z předchozích případů. To vše je třeba hodnotit právě i v kontextu s tím, že obžalovaná bezprostředně poté z místa utekla, zavřela se v kanceláři a v čase 8:34 hodin nahlásila incident na tísňovou linku Policie ČR. Závěry okresního soudu o absenci úmyslu obžalované považuje odvolací soud za správné a dále se bude zabývat jednotlivými odvolacími námitkami.

11. Odvolatel se neztotožnil se závěrem okresního soudu, dle kterého měli policisté při vstupu do objektu postupovat v rozporu se zákonem, navíc tato skutečnost je pro posouzení trestnosti jednání obžalované zcela irelevantní. S tím nelze souhlasit. Pravdou je, že úkolem okresního soudu nebylo hodnotit primárně zákonnost či nezákonnost postupu policistů, ale jde o posouzení otázky, která je pro právní kvalifikaci skutku zásadní a nutnost jejího hodnocení se odvíjí od užití obhajoby obžalované. Pro posouzení otázky, zda měla obžalovaná s ohledem na osobu poškozeného a svědků ██████ a ██████ jako zasahujících příslušníků Policie ČR svým jednáním naplnit všechny znaky skutkové podstaty stíhaného přečinu násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, je rozhodující i to, zda policisté v civilu při výzvě adresované obžalované postupovali skutečně v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o Policii ČR, tj. jako úřední osoby. Ochrana podle ustanovení § 325 odst. 1 trestního zákoníku má totiž úřední osoba zásadně tehdy, pokud postupuje v rámci svých pravomocí a odpovědnosti a současně při plném respektu k právním předpisům, které způsob výkonu těchto pravomocí upravují a které je úřední osoba povinna dodržovat. V opačném případě totiž požívá úřední osoba pouze obecné ochrany podle ustanovení trestního zákona, v nichž ochrana není vázána na souvislost s pravomocí a odpovědností (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 12. 11. 2014 sp. zn. 3 Tdo 973/2014). Okresní soud se odůvodněností a neodkladností postupu policistů velmi podrobně, a dle názoru krajského soudu správně, zabýval v bodech 7. až 10. odůvodnění rozsudku. Rovněž odvolací soud se ztotožňuje zcela s tím, co uzavřel okresní soud, a to že policisté užili značně nevhodného postupu, když zmíněné výhrady mohou vyjádřit důvodnou pochybnost o tom, zda postup proběhl zcela v souladu s právními předpisy (strana 5 dole). To vše mohlo subjektivně vyvolat u obžalované jí prezentované pochybnosti o tom, že jde o policisty. Důvodná v tomto směru není ani námitka odvolatele, že kdyby předložili policisté služební průkazy na chodníku před domem, hrozilo by reálné nebezpečí, že by mohli být viděni z horních oken právě osobou, jejíž výskyt chtěli potvrdit či vyvrátit. Z ohledání místa činu a pořízené fotodokumentace vyplývá, že nad vstupními dveřmi do objektu je zastřešení, které by objektivně bránilo předčasnému odhalení policistů při jejich předložení průkazu před vstupními dveřmi.

12. Dále státní zástupce zpochybňuje strach obžalované a závěry okresního soudu o obranném reflexu. Ani s těmito námitkami se krajský soud neztotožňuje. Pokud obžalovaná sdělila mužům při svém vstupu do objektu, že „žádná verbež do domu nesmí“, tak to jen dokládá, že nebyla v žádném případě srozuměna s tím, že jde o policisty, ale o závadové osoby, se kterými byly v domě špatné zkušenosti. Následný hovor na linku 158 dokládá, že ani poté nebyla přesvědčena o tom, že jde skutečně o policisty, čemuž odpovídá obsah hovoru s operačním důstojníkem. Tyto pochybnosti obžalované a způsob, jak jednala, však nelze dle názoru krajského soudu vykládat tak, že neměla z mužů strach, ani že byla arogantní, a pokud okresní soud vyhodnotil v bodě 14. jednání obžalované spočívající v úderu poškozeného █████ rukou do obličeje jako ochrannou reakci, i tyto jeho úvahy jsou odpovídající včetně jejich zdůvodnění. Pakliže po právní stránce okresní soud jednání obžalované neposoudil v souladu s podanou obžalobou, a současně bylo prokázáno, že obžalovaná udeřila poškozeného do obličeje, bylo zcela jistě namístě zabývat se tím, zda svým jednáním nenaplnila znaky jiného trestného činu. Jestliže nedošlo k zranění poškozeného, které by si vyžádalo lékařské ošetření či omezení v obvyklém způsobu života, bylo otázkou, zda obžalovaná mohla svým jednáním naplnit znaky přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Protože však jednání obžalované nebylo pokryto jednoznačně úmyslem způsobit poškozenému újmu na zdraví, ale šlo pouze zvolený způsob obrany v nastalé situaci, kterou subjektivně vyhodnotila jako nebezpečnou, ani toto právní posouzení skutku není namístě, stejně jako posouzení jednání obžalované jako přestupku. Okresní soud proto postupoval správně, když obžalovanou zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu.
13. Souhlasit nelze ani s tvrzením státního zástupce o nebezpečnosti rozsudku z pohledu generální prevence před obdobnými jednáními pachatelů. K tomu je možné jen uvést, že generální prevencí by měli začít příslušníci Policie ČR tím, že v rámci výkonu svých pravomocí budou postupovat v souladu se zákonem a elementární slušností, čímž nebudou vystavovat potenciální pachatele nutnosti se jakkoli bránit.
14. Ze všech těchto důvodů posoudil krajský soud odvolání státního zástupce za nedůvodné, a proto jej podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 3. 9. 2025

Mgr. Simona Kuboušková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiří Skala.